

Můžeme s mírnou nadějí hledět vpřed?

Bude tomu už patnáct let, co vyšlo první číslo *Národní myšlenky*. Jistě nás to opravňuje k ohlédnutí zpět, zhodnocení naší činnosti i doby, po kterou naše revue vychází. Bilancování je to neradostné. Vše, proti čemu jsme od počátku vystupovali, nás stále obklopuje, neustále na nás tlačí a útočí, zahání nás do obrany. Naopak hodnoty, v jejichž jménu se původní redakční okruh do vydávání časopisu pustil a pod nimiž i nadále pokračujeme, jsou nadále znevažovány, pošlapávány, ostrakizovány, zesměšňovány a ubíjeny. Od té doby jsme přistoupili k Severoatlantické smlouvě, abychom se záhy přidali k zákeřnému napadení Srbska, naše vláda posvětila proměnu obranného paktu na útočný spolek, jenž má šířit „lidská práva a demokracii“ v podání Západu po celé zeměkouli. Vstoupili jsme do spolku na ovládnutí a kolonizaci menších a středních národů s názvem Evropská unie. V současné době se naše vláda a Poslanecká sněmovna snaží českému národu a státu nasadit další pouta v podobě tzv. lisabonské smlouvy, tedy upravené euroústavy. Lezeme do zadku mocným a všeho schopným lidem a vládám západního světa, o jejichž morálním krédu každý soudný člověk může mít oprávněně pochybnosti – a o rozumnosti jejich politiky ještě více. Naše vlády spolu s novináři a dalšími mínkotvůrci systematicky pošlapávají rodinné hodnoty, národní hrdost a sebeúctu, vlastenectví, čest a dobrotu. Nutí náš národ přijímat multikulturalismus jako jedinou pravdu zítřka. Demokracie zdegenerovala nejen u nás v plutokracii. Zahraniční investoři, developeři, ba i turisté mají u našich politiků-zástupců občanů větší slovo než voliči. Státy, obce, spolky i rodiny se hledí z čert ví jakých důvodů zadlužit až po uši. Ničemu z toho se Národní myšlenka nepodařilo zabránit, ani tento trend zpomalit.

Na druhou stranu se během posledních měsíců objevila řada úkazů, které bedlivějším pozorovatelé naznačují, že do režimní bárky teče dosti vody – a že ji krysy začínají opouštět. Navíc někteří lidé, často verbující se z okruhu více či méně blízkých prezidentovi, kteří doposud stáli mimo otevřenou politickou scénu, začínají snad formovat politická uskupení, jež by mohla (a měla) pozdvihnout zahozený a zneuctěný praporek tradičních a konzervativních hodnot, byť s rizikem, že budou označeni za reakci. To není pomluva, neboť zpátečnictví, reakce je nám dnes tuze potřeba. Svě místo v rámci těchto hodnot zaujímá nepochybnitelně i národní myšlenka a rodina. Není náhodou, že právě dnes můžeme hledět do budoucnosti s jistým, byť velmi opatrným optimismem. Valná část národa je oprávněně znechucena současnou politickou situací a naší reprezentací, hospodářská krize není na obzoru, ale mezi dveřmi, oproti zoufalé stagnaci i národní síly a hnutí nabírají dech. A zmínění prezidentovi muži, kteří doposud stáli mimo stranickou politiku, nyní snad vystoupí ze stínu diskusních klubů, aby ukázali, že gentlemani nevyměřeli a

i v našem národě žijí lidé, kteří jsou s to obětovat své pohodlí, čas i prostředky pro myšlenku a veřejný zájem. Ovšem, jistě spousta kariéristů a „lobbyistů“, napojených na podivné hospodářské kruhy, brzy se pokusí do nových hnutí proniknout. Tomu bude v první řadě třeba zabránit – a následně obhájit skutečně konzervativní či spíše, jak bylo výše napsáno, přímo reakční program strany. Volební vítězství je nesmírně daleko, ale přesto – dnes se nezdá alespoň tak neskutečné, jako před rokem.

Ovšem současným krysám začíná být pomalu těsno a voda jim teče do bot. V novinách, které byly vždy na stráž pravdy oikofobie náhle přestává být slovo národ zapovězené a sprosté, dokonce se již ani povinně nepochybuje o jeho existenci. Politický tlak na občany i nepohodlné strany a kandidáty začíná být stále okatější a nevybíravější. Občanů se již mnohdy nikdo na nic neptá. Na druhou stranu řada Čechů si začíná pomalu, ale jistě uvědomovat alespoň v hrubých rysech vážnost situace – a skutečnost, v co se zvrhl listopadový režim. Politologové ve sdělovacích prostředcích již objevují, že jsou rozdíly mezi neonacismem a národovectvím a připouštějí, že nasazení náhubku nacionalistům a jejich onálepkování za pohrobky Hitlera a tmářského 19. století nebylo šťastné, neboť znamenalo umlčení konstruktivní kritiky v době, kdy měla smysl, a posílilo neonacisty. Ovšem popatřeme, že režim plutokracie je stále ještě dost silný, aby se nějakých pár let udržel. A i kdyby se otrásl, může být jeho posledním záchvěvem rudá koalice komunistů a socialistů. Ovšem, než k poslední křeči režimu dojde, bezpochyby přijde ještě jeho přitvrzení a dočasné upevnění – čistkami, prověrkami, dobře známým kádrováním. A krysy, které nyní opouštějí bárku nabírající vodu, půjdou jako první. Jistě začnou zakládat charty a tvářit se nesmírně ublíženě a překvapeně. Až dojde na skutečné lámání řádu, pamatujme na to! Jistě se znovu vynoří, budou se ohánět zásluhami, zkušenostmi, nespravedlností. Stejně, jako komunisté vyloučení z rodné strany po roce 1968. Přitom to byli ti, kdož byli členy strany v dnes (šťastně? úmyslně?) zapomenutých padesátých letech, kdy strana a vláda rozkulačovala, posílala do vyhnanství a lágrů, přesídlovala, věznila a popravovala, mučila a vraždila, zbavovala národ tradice, víry, vnitřních pout, morálky a hodnot. Stejně tak se budou hlásit k moci ublížení, kteří v letech devadesátých národ ponižovali, zašlapávali do země, deptali, zbavovali tradice, víry, vnitřních pout, morálky a hodnot. Pamatujme si je. Krysy zůstanou krysami, i když jsou z krysího společenství vyvrženy.

Přesto je nynější výročí Národní myšlenky krásné, neboť můžeme i nadále chovat naději na jisté zlepšení poměrů.

Jan Maloušek